

være det rigtige. Det kan paa ingen Maade antages, at Borgmesteren ved Valghandlingens Slutning er kommen alene op paa Tribunen, da mange Vidnesbyrd gaa i den Retning, at han kun er kommen der sammen med andre Medlemmer af Valgbestyrelsen, og det kan heller ikke antages, at han ved den Lejlighed har fremsat nogen Udtalelse, der kunde opfattes som en Frist, da andre Vidner udsige, at han paa det Tidspunkt, da Udtalelsen fremkom, atter gik ned ad Tribunen. Desuden lyder det af indre Usandsynlighed i højeste Grad, at Borgmester Thiele, der er bekendt for at være en lige saa beständig som retskyndig Mand, skulde, da han forlod Raadhuset sammen med Valgbestyrelsen, have ileet forud for den, løbet op paa Tribunen og givet Fristen. Det er i og for sig hyderst usandsynligt, og det bliver end mere usandsynligt, naar man ved, hvad der i sin Tid har været offentlig omtalt i mange Blade, at Borgmester Thiele ved et tidligere Valg, hvor han ikke var Formand, men Medlem af Valgbestyrelsen, da den daværende Valgformand vilde give en Frist for Valgets Afstemning, protesterede derimod, idet han erklærede, at sligt ikke var tilladt efter de gældende Regler. Jeg støner altsaa ikke, at man, hvorledes man end ser paa Tingene, kan paastaa med nogen som helst Føje, at der er ført Bevis for, at Borgmesterens Udtalelse, der har foranlediget al den Tale om en Frist, er falden paa det Tidspunkt, som Flertallet nu paastaar. Udtalelsen er aabenbart falden paa et tidligere Tidspunkt. Men i og for sig lægger jeg, som allerede antydet, slet ingen Vægt paa, om Tidspunktet er et tidligere eller senere. Det er i sig selv ligegyldigt, naar det er givet, at Tidspunktet falder, før Valghandlingens Slutningsakt paa Tribunen begynder. Og dette er noget, der staar fast; det indrømmer jo selv Flertallet. Jeg maa altsaa bestemt fastholde, at der ikke er ført noget som helst, der ligner Bevis for, at der er givet en ulovlig Frist for Valgets Afslutning. Man vil ikke kunne paavise et eneste Eksempel paa, at der her i Folketinget er forkastet noget Valg paa Grund af noget lignende. Naar der har været Tale om en ulovlig Frist, har det været en Frist, der var ulovlig, fordi den var sat som et Led af den officielle Valghandling. De Frister kunne gaa i dobbelt Retning. Det kan, som Tilfældet var i Aalborg i 1873, være en Frist for Valgets Afslutning, der i sin Virkning affærer flere Vælgere fra at komme til at stemme. En saadan Frist maa medføre, at Valget forkastes, naar det ikke oplyses, at den ingen Stade har

gjort. Dernæst kan en ulovlig Frist gaa i den Retning, at den forlænger den Tid, i hvilken Vælgere kunne komme og afgive deres Stemmer. Men Valglovens § 42 siger jo, at det kun er de Vælgere, der nu ere til Stede, der have Ret til at komme op og afgive deres Stemme og derved bidrage deres Del til Valgets Udfald. Det er derfor klart, at en Frist, der forlænger Tiden for Valgets Afslutning og skaffer Vælgere, der hentes til Stede, Afgang til at stemme, ikke lader sig forene med Valglovens Forskrifter for Valghandlingens Afslutning.

Fra det Standpunkt, at intet er oplyst, som godtgør, at en ulovlig Frist er bleven givet, er det egentlig overflødig at gaa til det næste Spørgsmaal: Hvilken Virkning har Folketinget hidtil tillagt en ulovlig giben Frist? Jeg skal dog for alle Tilfældes Skyld tage ogsaa dette Spørgsmaal op og maa herom bemærke, at selv om man maatte mene, at der var sat en ulovlig Frist for Valgets Afslutning i Skanderborg, vilde heraf ikke følge, at man skulde forkaste Valget, naar der ikke var oplyst noget om, at den begaaede Formfejl havde haft Indvirkning paa Valgets Udfald. Der blev i Gaar, navnlig af det ærede Medlem for Røge (Alberti), fremført en Del Citater, der skulde vise, at det ikke var rigtigt, naar Mindretallet havde gjort gældende i sin Betænkning, at Folketingets Praksis altid har været den, at Formfejl ikke i og for sig medføre Forkastelse af Valget, men at dette kun skete, naar det maatte antages, at Valgets Udfald var blevet forandret som Følge af den begaaede Formfejl. Det ærede Medlem og enhver anden maa gøre saa mange Forsøg, de ville, paa at benægte denne Praksis; den er dog ubestridelig. Man vil ikke kunne nævne et eneste Eksempel paa, at et Valg er blevet forkastet, blot fordi Valglovens Formforskrifter ere blevne tilsidefatte. Jeg opfordrer det ærede Medlem til at nævne et saadant Eksempel, hvis det er ham muligt; men han vil ikke kunne det. Folketinget har stadig fulgt den Regel: Det er ikke nok, at der er begaaet Overtrædelser af Forskrifterne i Valgloven; det skal tillige kunne antages, at det har haft Indflydelse paa Valgets Udfald. De Citater, det ærede Medlem for Røge oplæste i Gaar, gif i samme Retning; de indeholdt intet afvigende fra det, jeg her har sagt. Naar det ærede Medlem mente, at Folketingets nuværende Formand ikke saa ubetinget kunde paaberaabes som Vidne med Hensyn til Folketingets Praksis, idet der var den Omstændighed til Stede, at han som Medlem af Tinget af og